

der Communeraadet i Modsætning til, hvad der var Tilfældet efter Loven af 29de Decbr. 1857. Naar man nu kjender det Omfang, som disse Sager have overalt, og jeg tør sige ganske fortrinsviis i en Commune som Frederiksberg, er det et ganske overordentligt udvidet Omraade, som derved fremkommer. Det er ikke blot min Overbeviisning, men — jeg kan udtale det — ogsaa Communalbestyrelsens og den vedkommende Embedsmands egen fuldstændige Overbeviisning, at det er umuligt for ham paa en blot nogenlunde tilfredsstillende Maade at kunne fyldestgjøre et saadant Hverv, og det forekommer mig virkelig ogsaa, at dette maa fremtræde for Enhvers Betragtning som ganske naturligt og rimeligt. Naar man har bemærket, hvad navnlig den høitæredede Indenrigsminister har bemærket, at der var andre og store Kjøbstæder, hvor man paa samme Maade havde udvidet Borgemeisterens Forretningskreds, saaledes at dette vel ogsaa maatte kunne lade sig gøre for den her nævnte Embedsmands Vedkommende, forekommer det mig klart, at der ikke kan drages nogen virkelig begrundet Sammenligning i saa Henseende. Betragter jeg f. Ex. nogle af de største Kjøbstæder, saasom Helsingør, Aalborg, Aarhus og Randers Communer, der alle hver for sig have et ringere Folketal, end Frederiksberg allerede nu har, hvorledes forholder det sig da der med Bestridelsen af samtlige communale og justitielle Forretninger? Er deres Bestridelse overladt til en enkelt Mand? Ingenlunde; der er en Borgemeister, en Byfoged, een eller to Raadmænd, ja, endog enkelte andre Embedsmænd, og mellem alle disse ere altsaa de nævnte Sager fordeelte, medens man for Frederiksbergs Vedkommende vil samle dem paa en enkelt Mand's Haand. Dertil maa endhyderligere føies, at denne Mand tillige har Stillingen som Birkedommer i Kjøbenhavns Amts søndre Birk, en Stilling, der virkelig, ikke blot i Henseende til Politiforhold, men ogsaa i Henseende til alle de øvrige Forretninger, som forekomme, er saa omfattende, at den fuldkommen maa kunne optage en Mand's Tid, naar den skal bestrides tilbørligt. Dette troer jeg virkelig er temmelig klart, og naar man under Forhandlingerne i Landstinget

i alt Fald har forsøgt at svække Betydningen deraf ved at sige, at man kunde finde forskellige Udveie, da er dette godt nok under Forudsætning af, at man havde Sikkerhed for, at disse Udveie senere vilde vise sig practicable, men det var mindre godt, hvis man først fik Loven, der indeholdt disse Udveie, og det da viste sig, at de ikke vare practicable, hvilket Sidste ikke er saa lidt sandsynligt. Man har sagt, at det kun er en Forpligtelse for Birkedommeren til at være Formand, og at man altsaa kunde tage en Anden dertil. Ja, dette er ganske rigtigt, og hvis der i Lovforslaget var en Bestemmelse i saa Henseende, vilde Sagen dermed være forandret ikke saa lidt, men det er der jo ikke. Der er, forekommer det mig, en svag Hentydning til, at man maatte kunne finde saamegen Uregjerlighed, for ikke at sige Uregjerrighed, idetmindste i Frederiksberg Commune, at man nok maatte kunne finde en Mand, som gratis vilde overtage alle disse Formandsforretninger, og det var jo vel tænkeligt; men jeg vil dog sige, at det efterhaanden mere og mere har stillet sig saaledes, at det, at være Formand i et Communeraad ikke egentlig er noget ret Dittalende for en Uregjerrighed. Der var i sin Tid en Formand i Frederiksberg Communeraad — det tør maaskee være mig tilladt at give denne lille historiske Oplysning — som fratraadte sit Formandskab med den udtryffelige Erklæring, at han havde ventet, at han som Løn for sine Anstrængelser og sit Slid skulde faae Noes og Gre, men at det havde viist sig, at han havde faaet ganske det Modsatte, og dertil svarede et Medlem af Communalraadet, at hvis han havde antydet en saadan Forhaabning fra Begyndelsen af, kunde man strax have forskrevet ham om, at han ikke havde behøvet at gøre sig den Slags Forhaabning. Der er saaledes vistnok ikke nogen stor Udsigt til, at man vil kunne opnaae en saadan frivillig Overtagelse af Formandskabet i Communeraadet; men kan det ikke skee, skal der altsaa have en virkelig Embedsmand, og en lønnet Embedsmand i den Stilling, vil der møde en heel Deel Vanskeligheder i praktisk Henseende — jeg havde nær sagt ogsaa i theoretisk Henseende — overfor de Bestem-